



PELIKÁN

„Ja však budem úfať neprestajne
a všade budem šíriť Tvoju chválu.“ Ž 71,14

ČASOPIS RÍMSKOKATOLÍCKYCH FARNOSTÍ LUČENEC



Ročník 7.

PANE, ODVAĽ KAMENE Z MOJHO SRDCA ...

V Markovom evanjeliu čítame: „Keď sa pominula sobota, Mária Magdaléna a Mária Jakubova i Salome nakúpili voňavé oleje a išli ho pomazať. V prvý deň týždňa, skoro ráno po východe slnka, prišli k hrobu a hovorili si: „Kto nám odvalí kameň od vchodu do hrobu?“ Ale keď sa pozreli, videli, že kameň je odvalený: bol totiž veľmi veľký. Keď vošli do hrobu na pravej strane videli sedieť mladíka, oblečeného do bieleho rúcha a strpli. On sa im prihovril: „Nelakajte sa! Hľadáte Ježiša Nazaretského, ktorý bol ukrižovaný? Vstal z mŕtvych. Niet ho tu. Hľa miesto, kde ho uložili“ (Mk 16, 1-6).

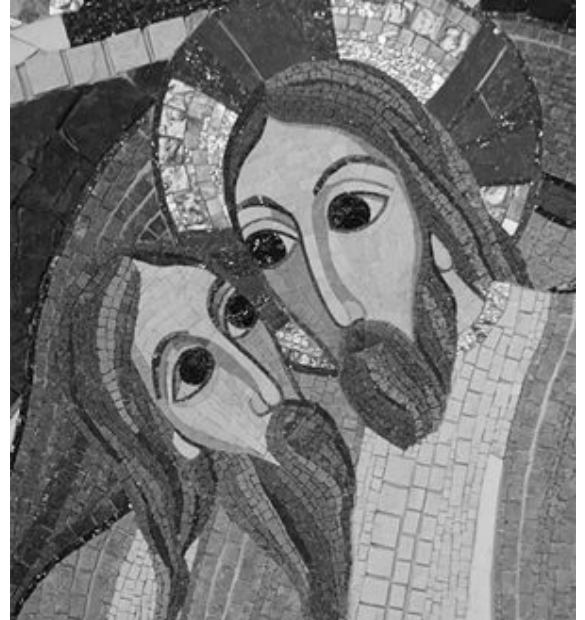
Skoro ráno ženy kráčajú k hrobu, aby pomazali Ježišovo mŕtve telo. V deň smrti to nestihli, keďže bol prípravný deň a už sa museli pripraviť na sviatky. V tej chvíli im prišlo na um: „Kto nám odvalí kameň od vchodu do hrobu?“ V tom zhone, chaose a smútku si vôbec neuvedomili, že hrob je zavalený ťažkým kameňom. Keď však došli k hrobke, videli, že kameň je už odvalený. Nechápali, čo sa stalo. Aby sa dostali do prázdneho hrobu a našli zmŕtvychvstalého Krista, potrebovali odvaliť kameň. Lenže tento kameň je dnes možno ešte mohutnejší a ťažší. Za dvetisíc rokov sa naň nabalilo kadečo. O Kristovi sa toho toľko narozprávalo. Každý ho chce mať na svojej strane, každý si ho prispôbuje, ako mu pasuje. Často počujeme: „Tu je Kristus.“ „Kristus je tam!“ ... Komu máme veriť? Všetko sa skomplikovalo a zahádzalo hŕbou kamenia. Pravda je však úplne jednoduchá: Kristus je len jeden. Zomrel za nás. V hrobe ho už niet. Ako to oznámil anjel: „Vstal z mŕtvych. Niet ho tu.“

Každý z nás by si v týchto dňoch mal klásť otázku, ktorú si kladli ženy, ponáhľajúc sa k hrobu: „Kto nám odvalí kameň od hrobky?“ Kameň, ktorý nám bráni vidieť Krista, je utvorený z konzumizmu, ľahostajnosti a povrchnosti. Toto všetko je dnes obrovským balvanom, ktorý nám bráni vidieť živého, vzkrieseného Krista. Odvalme tento kameň. Niežby Kristus pre tento kameň nevstal z mŕtvych. On vstane, nech je kameň akokoľvek obrovský. Jemu kameň neprekáža, ale prekáža nám objaviť prázdny hrob a vzkrieseného živého Pána. Je to kameň, ktorý zaťažuje naše srdce a my sme smutní, nedokážeme vnímať tú nádej, nemôžeme vidieť Krista. Keď odvalíme tento kameň, ležiaci na našom srdci, objavíme novú nádej a prenikne nás veľká radosť.

Môžeme tiež hovoriť o srdci, ktoré je ako kameň. Zatvrdnuté srdce – to je hrozný kameň, ktorý nedovolí človeku vidieť vzkrieseného Pána. My sa môžeme pýtať: Ako môže ľudské srdce zatvrdnúť? Je viacero príčin, ktoré vedú k zatvrdnutosti srdca. Je to spomínaná povrchnosť, takisto formalizmus spočívajúci v bezduchej a prázdnej zvykovosti. Shakespeare povedal: „Zvyk je oným netvorom, ktorý postupne rozmiela v prach všetky naše city.“ Ľudské srdce zatvrdzuje aj neustále opakovaný a nevyznávaný hriech. Pyšné srdce je tvrdé srdce. „Boh sa pyšným protiví, ale pokorným dáva svoju milosť.“ Neprijaté utrpenie taktiež zatvrdzuje srdce a robí ho neprístupným Kristovej láske. Ako posledné uvediem neodpustenie, no to vôbec neznamená, že je na poslednom mieste medzi faktormi zatvrdzujúcimi ľudské srdce. Koľko ľudí už roky nesie v sebe pocit krivdy a neodpustenia. Tento pocit srdce postupne uzatvára do seba, človek sa vyhýba ľuďom, nedôveruje im, stáva sa sebeckým, zlostným, uzavretým, tvrdým. Zrazu sa rokmi zo srdca stal obrovský kameň. „Kto nám odvalí kameň od hrobu?“

Prosme počas týchto Veľkonočných sviatkov: Zmŕtvychvstalý Kriste, prosím ťa, ukáž mi ťažké kamene – ak nejaké sú – na mojom srdci a daj mi silu odvaliť ich, aby som znovu našiel nádej a v nádeji pokoj a radosť, no hlavne aby som našiel Teba, vzkrieseného a živého Pána, lebo v Tebe mám všetko, čo potrebujem pre šťastný život. Amen.

Slavomír Marko, administrátor farnosti Lučenec – Mesto



Veľkonočná modlitba

Martin Rázus

Ó, Kriste, keď si zvládol smrť,
neodchoď od nás, s nami buď,
vod' nás a v púti z lásky rad,
na naše ľudské biedy hľad!
Buď s tými, čo Ťa volajú
a v Tvoju pomoc úfajú!

Kde súži nemoc – vzhliadni, lieč,
a daj čuť verným Tvoju reč,
čo dvíha z lôžka – ulaví,
osladí život boľavý!
Buď s tými, čo šli do sveta,
kde nádej v Tebe opretá –
pomáhaj dieťkam, rodičom,
nedaj trieť biedy na ničom!

A tých, čo v smútkoch hľadia k nám,
poteš – ó, Pane – poteš sám,
uisť ich v svojej добрote
o novom, lepšom živote,
kde zhliadajú, až príde čas,
stratených svojich milých zas!

A keď sa budí nový kvet,
i strom sa počal pod ním skvieť,
i tráva bujnie zelená,
na poli úfnosť znovená –
ach, Spasiteľu, šťastia praj
a chlebu nášmu požehnaj!

Jak v Emaus tých raz z večera,
sa zrak náš k Tebe upiera:
Ó, ostaň s nami, s nami buď,
pamätaj na nás – na svoj ľud
a niekdy, až raz zmrkne sa,
otvor nám svoje nebesá! Amen.



Uram, hengerítsd el a követ a szívemből ...

Márk evangéliumában olvashatjuk: „Amikor elmúlt a szombat, Mária Magdolna, Mária, Jakab anyja és Szalome illatszereket vásároltak, s elmentek, hogy bebalzsamozzák. A hét első napján kora reggel, napkeletkor kimentek a sírhoz. Egymás közt így beszélgettek: „Ki fogja elhengeríteni a követ a sír bejárata elől?” De amikor odanéztek, látták, hogy a kő el van hengerítve, jöllehet igen nagy volt. Amint bemenetek a sírba, jobbról egy fehér ruhába öltözött ifjút láttak, amint ott ült. Megrémültek. De az megszólította őket: „Ne féljete! Ti a keresztre feszített názáreti Jézust kerseitek. Feltámadt, nincs itt! Nézzétek, itt a hely ahová tették!” (Mk 16, 1-6).

Kora reggel a nők a sírhoz sietnek, hogy Jézus holttestét bebalzsamozzák. A halála napján ezt nem győzték meg, mert a készület napja volt, s készülődniük kellett az ünnepekre. Abban a pillanatban azon gondolkodnak, hogy: „Ki fogja elhengeríteni a követ a sír bejárata elől?” Abban a sürgés-forgásban, a káoszban, s a gyászukban egyáltalán nem tudatosították, hogy a sír bejárata nagy kővel van lezárva. Amikor azonban odaértek a sírhoz, látták, hogy a kő el van hengerítve. Nem értik, hogy mi történt.

Hogy bejussanak az üres sírba és megtalálják a feltámadt Krisztust, el kellett a követ hengeríteni. Csakhogy ez a kő, lehet, hogy ma nagyobb és nehezebb. Kétezer év óta sok minden belepte. Krisztusról már annyit beszéltek. Mindenki a maga oldalán akarja látni, mindenki maga szerint igazítja, ahogy neki tetszik. Gyakran halljuk, hogy „Krisztus itt van”, „Krisztus ott van”... Kinek higgyünk? Minden bonyolult lett, s egy csomó kő temet be mindent. Az igazság pedig teljesen egyszerű, Krisztus csak egy van. Meghalt értünk. A sírban már nincs. Úgy, ahogy hírül adta az angyal: „Feltámadt. Nincs itt.”

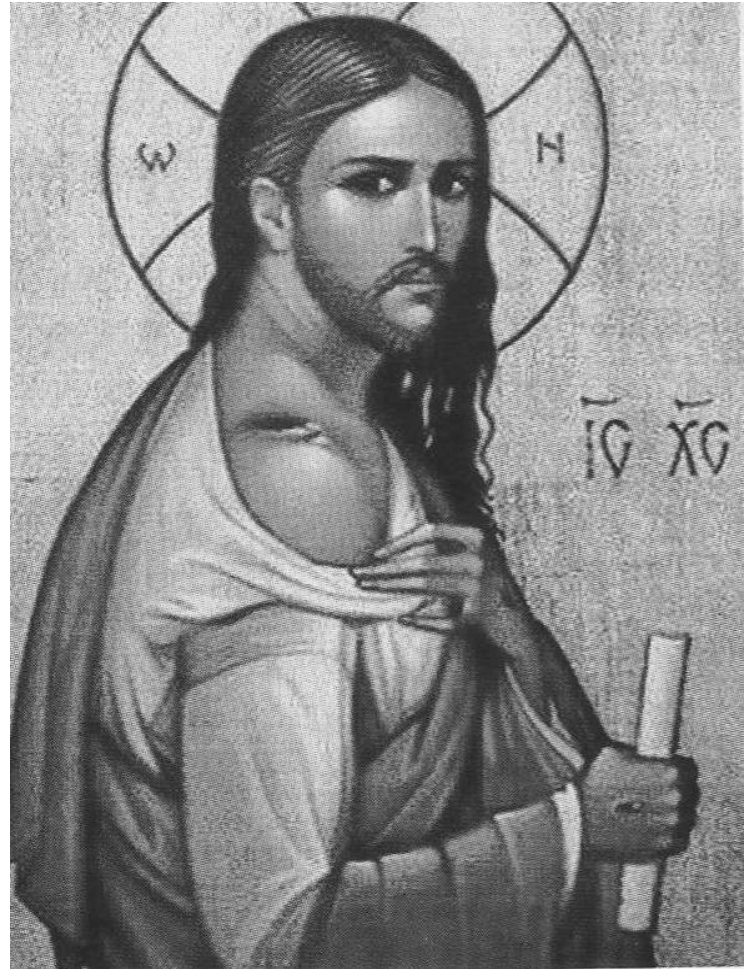
Ebben az időben mindenki feltehetné magának a kérdést, azt, amit a nők is feltettek maguknak, ahogy közeledtek a sírhoz: „Ki fogja elhengeríteni a követ a sír bejárata elől?” A kő, amely nem engedi látni Krisztust, a fogyasztói magatartásunk, a könnyelműségünk és a felületességünk miatt olyan nagy. Ez ma óriási bálványként jelenik meg életünkben, amely nem engedi meglátni az élő, feltámadt Krisztust. Hengerítsük el ezt a követ. Nem azért, mert Krisztus a kő miatt nem tud feltámadni. Ő feltámad, bármekkora is ez a kő. Neki a kő nem akadály, de nekünk akadály megtalálni az élő és feltámadt Úr üres sírját. Ez a kő a szívünket nyomja, s mi szomorúak vagyunk, nem tudjuk látni a reményt, ne vagyunk képesek meglátni Krisztust. Ha elhengerítjük ezt a követ, mely a szívünkben nyomja, meglátjuk az új reményt, s nagy boldogság jár majd át.

Beszélhetünk a szívről is, amely olyan kemény, mint a kő. A megkeményedett szív – egy szörnyű szikla, amely nem engedi látni a feltámadt Urat. Megkérdezhetjük: Hogy keményedhet meg egy szív? Sok oka van annak, amely a megkövesült szívhez vezet. Az egyik a már emlegetett felületesség, ugyanúgy a formalizmus, amely a lélektelen és üres szokásokra épít. Shakespeare azt mondta: „A szokás olyan szörnyűség, amely fokozatosan zúzza szét az összes érzelmünket”. Az emberi szívet bekeményíti a szüntelenül ismétlődő, meg nem bánt bűn is. A büszke szív kemény szív. „Isten a gőgöseknek ellenszegül, de az alázatosoknak kegyelmet ad.” A nem elfogadott szenvedés szintén bekeményíti a szívet és ezáltal Krisztus szeretetét nem tudja befogadni.

Utolsóként emlitem a meg nem bocsátást, de ez nem azt jelenti, hogy az utolsó helyen áll azon tulajdonságok sorában, melyek megkeményítik az ember szívét. Hány ember hordja magában a bűn érzését és a meg nem bocsátást. Ez az érzés fokozatosan bezárja a szívet, az egyén kerül a közösséget, nem bízik az emberekben, önzővé válik, haragos lesz, zárkózott, kemény. Az évek alatt a szívből egyszerre csak egy nagy kő lett. „Ki fogja elhengeríteni a követ a sír bejárata elől?”

A húsvéti ünnepek alatt imádkozunk: Feltámadt Krisztus, kérlek, mutasd meg a nehéz köveket – ha van valamilyen – a szívemben, és adj erőt elhengeríteni, hogy újra megtaláljam a reményt, a reményben a békét és az örömet, legfőképp, hogy megtaláljalak Téged, a feltámadt élő Urat, mert Tebened van mindenem, amire a boldog életemhez szükségem van. Amen.

Modlitba k plecovej rane Pána



Ó, najláskavejší Ježišu,
tichý Baránok Boží,
ja biedny a hriešny človek
pozdravujem a úctivo bozkávam
Tvoju Najsvätejšiu Ranu,
ktorú si mal na svojom pleci,
keď si niesol ťažký kríž.
Táto plecová rana zapríčinila Ti
najväčšie bolesti a muky
na celom Tvojom presvätom tele.
Klaniam sa Ti, trpiaci Spasiteľu,
Chválim, zvelebujem Ťa
a z celého srdca Ti ďakujem
za túto presvätú a bolestnú plecovú ranu.
Prosím Ťa ponížene
pre muky tejto plecovej rany
a pre tvoj ťažký kríž,
ktorý si niesol na tejto svätej rane,
aby si sa nado mnou,
hriešnym človekom zmiloval,
moje hriechy odpustil
a sprevádzal ma po tvojej krížovej ceste
do večnej blaženosti.
Amen.



Veľká noc a jej symboly

Akáže by to bola Veľká noc bez maľovaných vajíčok, nežných bahniatok, pečeného barančeka či veselej šibačky? K veľkonočným sviatkom tradičné symboly jednoducho patria. Kde sa vzali, odkiaľ pochádzajú a odkedy sa stali súčasťou veľkonočných tradícií?

Vajce – bolo oddávna symbolom plodnosti a znovuzrodenia. Kresťanstvo poníma vajce aj ako symbol zatvoreného Božieho hrobu, z ktorého vstal Kristus, teda ako symbol nesmrtnosti, ale aj prepojenia Starého a Nového zákona. Kedysi sa kraslice farbili na červeno, aby tak pripomínali Ježišovu krv.

Veľkonočný zajačik – podobne ako vajíčko oslavuje príchod jari. V súčasnej tradícii práve zajačik prináša veľkonočné vajíčka, ktoré deti hľadajú ukryté v záhrade. V biblii symbolizuje tiež chudobných a pokorných ľudí.

Baránok – je symbolom Ježiša a tiež spomienkou na jeho obeť. Baránka jedol Ježiš Kristus so svojimi apoštolmi pri poslednej večeri pred svojim ukrižovaním. Podľa kresťanskej viery je Kristus ako baránok obetovaný za spásu sveta.

Bahniatka – kresťania si na Kvetnú nedeľu vetvičkami bahniatok a rozkvitnutými konárkami vždy pripomínajú deň palmových ratolestí, keď ľudia vítali Ježiša Krista pri vstupe do Jeruzalema. Po ich posvätení majú pre rodinu ochranný charakter.



Korbáč – ľudový zvyk na šibanie dievčat a ich následné oblievanie na Veľkonočný pondelok malo zabezpečiť zdravie, plodnosť, šťastie a odohnanie zlých duchov.

Kríž – patrí k najdôležitejším kresťanským symbolom. Pripomína, že Kristus bol odsúdený na smrť ukrižovaním. Je to veľmi starý symbol. Už starovekí Egypťania, Číňania i Gréci ho chápali ako symbol večnosti a prepojenia božského a ľudského.

Oheň zo sviečky – veľkonočná sviečka symbolizuje vzkrieseného Krista. Zapálenie svätého veľkonočného ohňa tzv. paškálu je pre kresťanov počas veľkonočných obradov centrálnou udalosťou. Paškál sa zapaluje a svätí na začiatku slávnostnej liturgie na Bielu sobotu pri obradnej slávnosti Vzkriesenia, ktorá sa začína vnesením zapálenej sviečky do tmavého kostola. Od tohto centrálného ohňa si potom veriaci zapalujú svoje veľkonočné sviečky. Paškál sa v priebehu veľkonočnej bohoslužby ponára do vody používanej pri krste. Táto sviečka sa potom zapaluje počas celého veľkonočného obdobia až do Turíc a po celý rok

pri každom krste a pohrebe.

K symbolom Veľkej noci patrí aj výzdoba našich príbytkov. Nemali by chýbať kraslice, pekné prestieranie či ozdoby váz s vetvičkami bahniatok a kvetov, ktoré symbolizujú príchod novej jari. Medzi sladkosťami by nemal chýbať baranček.

Marianna Donutilová

Veľkonočné ráno

Zo svojho lôžka videla Mária okno vo svojej izbe len ako šedivý štvorec. Tým oknom bolo teraz počuť prvé zakikírkanie kohúta, čo naznačilo, že už svitá. Mária spala. Teraz sa rýchlo obliekla a vybehla do ľudoprázdnej ulice s ťažkým košom korenia v ruke.

Ulica nebola úplne prázdna. Iná Mária, Mária z Magdaly už na ňu čakala ako zastretý tieň pri dverách. Vybrali sa spolu do Jozefovej záhrady, aby dokončili posledné prípravy na Ježišov pohreb, ktoré museli kvôli sobote prerušiť. V čase, keď prišli k mestskej bráne, na obzore už svitalo. Nestretli nikoho a to im robilo starosť, lebo si spomenuli na veľký balvan pri vchode do hrobky. Potrebovali silných mužov, ktorí by ho odvalili. Koho však nájdu tak zavčasu?

Prešli mestskou bránou a ocitli sa v Jozefovej záhrade. Objavil sa prvý lúč slnka a podľa toho usúdili, že už je skutočne deň – podľa ich počítania tretí deň od tej doby, čo bol Ježiš usmrtený. A povážte! Oproti nim celkom čierna diera ako otvorený vchod do hrobky! Nebol založený balvanom, ten ležal tam, ako ho tu nechali.

Dve ženy sa pozerali na seba vypúlenými očami. Zmocnila sa ich úzkosť, ľak. Po chvíli váhania sa odhodlali vojsť do hrobky. Ležali tam ľanové plachty a poskladaná šatka, do ktorej bola ovinutá Ježišova hlava. Ale inak bol hrob prázdny. Telo bolo preč.

Pozdejšie sa dozvedeli, že omnoho skôr, keď ešte spali, prišiel Pá-

nov anjel z neba k hrobu, kam Ježiša pochovali. Zem sa zatriasla, anjel odvalil kameň a posadil sa naň. Pečať bola zlomená, hliadkujúci vojaci sa triasli od strachu. Najprv padli k zemi ako mŕtvi. Potom si zakryli oči, lebo ich oslepovala žiara anjela. Napokon pred ním jednoducho utiekli do mesta.

Keď prišli ženy, anjel tam ešte bol. Uvideli ho, mladého muža v bielych šatách so žiariacou tvárou skoro hned, keď zistili, že hrob je prázdny.

„Nebojte sa“, povedal anjel. „Viem, že hľadáte Ježiša, ktorý bol ukrižovaný. Nie je tu – vstal, ako povedal! Spomeňte si, čo vám povedal, keď bol ešte v Galilei – že Syn človeka musí byť vydaný do rúk hriechnych ľudí a ukrižovaný a že tretieho dňa musí vstať.“

Ženy si spomenuli, že je to tak, ako hovorí anjel. „Rýchlo choďte“, pokračoval vlúdne anjel „a povedzte jeho učeníkom, že vstal z mŕtvych. Ide pred vami do Galilei. Tam ho uvidíte.“

Ženy sa obrátili napoly s radosťou, napoly so strachom a bežali, ako mohli, do Jeruzalema, aby povedali Petrovi a ostatným najúžasnejšiu správu, akú si mohli predstaviť.

Anjeloveslováimeštredlhozneli v ušiach, keď sa za tohto veľkonočného rána naponáhľalidomov. „Niejetu – vstal, vstal, vstal – akopredpovedal“.

Podľa evanjelia sv. Matúša, kap. 28, sv. Marka, kap. 16, Sv. Lukáša, kap. 24, sv. Jána, kap. 20.

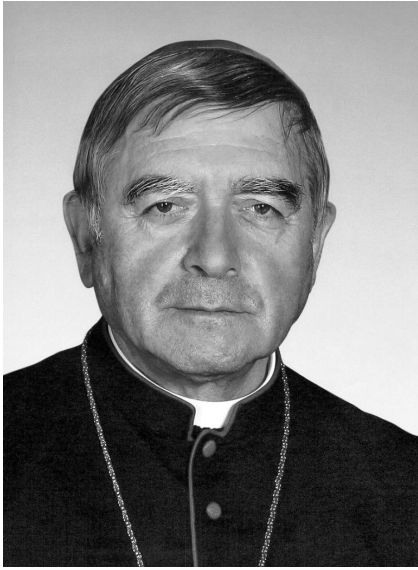


Podľa evanjelia sv. Matúša, kap. 28, sv. Marka, kap. 16, Sv. Lukáša, kap. 24, sv. Jána, kap. 20.



Významní kňazi Novohradu:

Vladimír Filo



Rímskokatolícky kňaz, rožňavský emeritný biskup, vysokoškolský učiteľ **Mons. Doc., ICLic., PhLic. Vladimír Filo** sa narodil 15. 1. 1940 v obci Gáň v okrese Galanta v železničarskej rodine. V r. 1957 maturoval na gymnáziu v Galante. V r. 1957-62 študoval na Rímskokatolíckej cyrilometodskej bohosloveckej fakulte (RKCMBF) UK v Bratislave, za kňaza bol vysvätený 25. 7. 1962 v Bratislave. V r. 1968-70 študoval filozofiu na Gregoriánskej univerzite v Ríme.

Následne pôsobil v týchto farnostiach: v r. 1962-1963 kaplán v Senci, v r. 1963-1965 vojak v rámci základnej vojenskej služby, v r. 1965-1966 kaplán v kostole sv. Mikuláša v Trnave, v r. 1966-1968 ceremoniár biskupského úradu v Trnave, v r. 1970-1974 kaplán v Kolárove, v r. 1974-1976 kaplán v Nových Zámkoch a v r. 1976-1990 správca farnosti vo Velkom Cetíne. Dňa 17. 3. 1990 ho pápež Ján Pavol II. vymenoval za pomocného biskupa trnavskej arcidiecézy a zveril mu titulárne sídlo Thucca v Mauretánii. Na biskupa bol konsekrovaný 16. 4. 1990 v katedrále sv. Jána Krstiteľa v Trnave J. Ex. Mons. Jánom Sokolom. Za rožňavského biskupa koadjútora bol menovaný Svätým Otcom Jánom Pavlom II. dňa 23. 11. 2002 a úrad zaujal 14. 1. 2003. Mons. Eduard Kojnok ho 1. 3. 2003 menoval za generálneho vikára. Dňa 27. 12. 2008 bol menovaný za diecézneho biskupa rožňavskej diecézy. 21. 3. 2015 bol menovaný za apoštolského administrátora rožňavskej diecézy, od 16. 5. 2015 sa stal emeritným biskupom.

V r. 1990-91 bol rektorom Kňazského seminára sv. Cyrila a Metoda v Bratislave a v r. 1990-98 prednášal cirkevné právo na RKCMBF v Bratislave. Súčasne od r. 1992 vykonával funkciu súdneho vikára cirkevného súdu. Od r. 1990 zastával aj funkciu predsedu Slovenskej liturgickej komisie. Bol autorom učebníc kánonického práva, mnohých článkov z oblasti liturgie a cirkevného práva, ako aj úvodníkov v rôznych cirkevných časopisoch – Liturgia, Duchovný pastier, Katolícke noviny.

Ako diecézny biskup rožňavskej diecézy pravidelne navštevoval farnosti v Lučenci i celom Novohrade. Pre Lučenec sa významným dňom stal 4. 9. 2010, kedy Mons. Vladimír Filo posvätil a do užívania odovzdal nový rímskokatolícky kostol Krista Kráľa na sídlisku Rúbanisko. Pri tejto príležitosti biskup Filo povedal: „Nech v tomto dome modlitby prebýva Boh, milosrdný Otec a nech nám milosťou Ducha Svätého očistí chrám, v ktorom prebýva a tým chrámom sme my.“ Pre tento úmysel boli slúžené aj sv. omše vo Svätej zemi na Olivovej hore v Bazilike národov.

Emeritný rožňavský diecézny biskup Mons. Vladimír Filo zomrel 18. 8. 2015 v Nitre vo veku 75 rokov života, 53 rokov kňazstva a 25 rokov biskupskej služby. Podľa jeho želania bol pochovaný vo svojej rodnej obci Gáň.

František Mihály

Deň zasväteného života v Lučenci

Na sviatok Obetovania Pána 2. februára 2020 sa v Katolíckej cirkvi slávi Deň zasväteného života. S touto myšlienkou, aby aj rehoľníci mali svoj deň, prišiel sv. Ján Pavol II. Jeho cieľom bolo, aby sa v tento deň rehoľníci stretli s diecéznym biskupom, na ktorého území pôsobia, ďakovali Bohu za dar povolania do zasväteného života, obnovili si svoje zasvätenie sa v službe pre budovanie Božieho kráľovstva uprostred ľudí a v srdečnej atmosfére sa podelili s bohatstvom chariziem, ktoré sú ako kvety na lúke – každý je iný a pritom nezastupiteľný.

V roku 2020 sa v rámci Rožňavskej diecézy toto stretnutie konalo vo farnosti Krista Kráľa v mestskej časti Lučenec-Rúbanisko, ktorú od roku 2016 spravujú otcovia vincentíni z Misijnej spoločnosti sv. Vincenta de Paul. Na sv. omši, ktorú slávil J. E. Mons. Stanislav Stolárik, rožňavský diecézny biskup, sa zišlo viac ako 50 členov reholí, apoštolských kongregácií, sekulárnych inštitútov a zasvätených panien a tiež veriaci z Lučenca a bližšieho i vzdialenejšieho okolia.

V homílii otec biskup zdôraznil, že Ježiš si povoláva do zasväteného života ľudí, aby boli s Ním. Každý povoláný má najskôr žiť v tesnej blízkosti s tým, ktorý ho povolal a až od tohto sa odvíja jeho poslanie, služba. Ako vzory ponúkol osoby z evanjelia – Simeona a Annu, ktorí boli často v chráme, modlili sa a očakávali Ježiša, ale aj Máriu a Jozefa, od ktorých je možné učiť sa, ako byť s Ježišom.

Súčasťou programu bola aj prednáška O. Jána Dolného, OSB na tému: „Eucharistia a život zasvätených“ a dokument k 70. výročiu likvidácie kláštorov. Stretnutie bolo zavŕšené slávnostným spoločným obedom.



Dovoľte mi zakončiť inšpiratívnymi slovami Svätého Otca Františka, ktorý sa v Ríme prihovril zasväteným a vyzval ich, aby boli schopní vidieť to, čo zaväži. Zasvätenie je „prijatím Pánovho daru s otvoreným náručím, ako to urobil Simeon. Hľa, čo vidia oči zasvätených: Božiu milosť vliatu do ich rúk. Zasvätený človek je ten, ktorý každý deň na seba hľadí a hovorí: Všetko je dar, všetko je milosť.“ A pápež František pokračoval: „Zasvätený život, ak zostáva pevne v Božej láske, vidí krásu. Vidí, že chudoba nie je titanskou námahou, ale vyššou slobodou, ktorá nám darúva Boha a druhých ako skutočné bohatstvá. Vidí, že čistota nie je akási prísna sterilnosť, ale je to cesta ako milovať bez privlastnenia. Vidí, že poslušnosť nie je disciplína, ale víťazstvo nad našou anarchiou podľa Ježišovho štýlu.“ Rehoľníci sú darom pre Cirkev i pre obec kde pôsobia. Vážme si ich.

Emil Hoffmann, CM

**Štefan Kosturko: „Toto sú moji veriaci a dovoľ Pane, aby si nás prijal do neba“**

Rímskokatolícky kňaz **ThLic. Štefan Kosturko**, dekan, čestný kanonik sa narodil 25. 9. 1960 na Východnom Slovensku. Základné vzdelanie získal v r. 1966-75 v obci Plaveč. V r. 1975-79 navštevoval gymnázium v Starej Lubovni. V r. 1984-89 študoval na Rímskokatolíckej cyrilometodskej bohosloveckej fakulte (RKCMBF) UK v Bratislave. Za kňaza bol vysvätený 18. 6. 1989 v kostole Kráľovnej pokoja v Košiciach. V r. 1997-99 v štúdiu pokračoval na Katolíckej univerzite (KU) v Lubline (Poľsko).

V r. 1979-80 pracoval ako izolatér, v r. 1982-84 ako technik v Termostave Bratislava. Medzitým v r. 1980-82 vykonal základnú vojenskú službu. Od r. 1989 pôsobí

až doteraz ako rímskokatolícky kňaz v Rožňavskej diecéze, z toho v r. 1989-92 ako kaplán v Divíne, v r. 1992-96 ako farár v Nálepkove, v r. 1996-2010 ako farár v Krompachoch. V r. 1992 bol menovaný za dekana spišského dekanátu. Od 1. 9. 2010 pôsobí ako farár v Brezničke, od 1. 12. 2019 sa stal dekanom novozriadeného dekanátu Horný Novohrad.

Pán dekan, v ktorom životnom okamihu ste sa rozhodli, že sa stanete kňazom?

Moje kňazské povolanie začalo vo mne kľíčiť už v základnej škole – ako tretiak som začal miništrovať v kostole sv. Margity v Plavči. Tam som bol aj pokrstený 9. 10. 1960. Chystal som sa na prvé sv. prijímanie a zrazu kňaz, ktorý ma na to pripravoval, zomrel. Preto sme prvé sv. prijímanie nemali na jar, ale až na jeseň, keď prišiel nový pán farár. V tom istom roku som prijal aj sviatosť birmovania. Prišiel opäť nový pán farár a ten dosť často kázal o kňazstve. Pamätám sa, že v nedeľu Dobrého pastiera sme prišli s mamou z kostola domov a trochu sme sa venovali kázni. Vtedy som sa rozplakal, lebo som cítil, že chcem byť kňazom. Mame som to nepovedal, ale ona to isto vycítila. V Katolíckych novinách vždy uverejňovali, že na Teologickú fakultu berú iba absolventov gymnázií. Prihlásil som sa teda na Gymnázium v Starej Lubovni. Po maturite som sa hlásil do Kňazského seminára v Bratislave a za to som bol protištátny živel. Nezobrali ma, a preto som pracoval s otcom ako izolatér v Termostave Bratislava. Po druhom neúspešnom pokuse som išiel na základnú vojenskú službu, narukoval som do Skleného. Ďalej som bol prevelený na pol roka do Přebrami, vďaka tomu poznám Svatú Horu. Rok a pol som bol v Trenčíne-Kubrej. Aby som mohol ísť v nedeľu na sv. omšu, bolo potrebné mať návštevu. Práve vtedy mal prerušené štúdium terajší banskobystrický biskup Marián Chovanec a on chodil pre mňa na pionieri. V meste som vysadol a išiel som na sv. omšu. Z vojenčiny som sa hlásil znova do seminára a potom ešte dvakrát, vždy neúspešne. Zobrali ma až na piatykrát. Nastúpil som do Kňazského seminára na RKCMBF v Bratislave 21. 9. 1984. V Dóme sv. Martina som 9. 12. 1988 prijal diakonskú vysviacku, ktorú mi udelil nový pán biskup Mons. Ján Sokol. Za kňaza som bol

vysvätený 18. 6. 1989 v Košiciach a vysvätil ma banskobystrický biskup Mons. Jozef Feranec. Primície som slávil v Plavči 25. 6. 1989 v kostole sv. Margity.

Vášim prvým kaplánskym miestom sa stal Divín ...

Na prvé kaplánske miesto som nastúpil do Divína. Rožňavská diecéza som vôbec nepoznal. Sú tam veľmi dobrí ľudia, s láskou ma prijali a dodnes som s niektorými v kontakte. Padol komunizmus a otvorilo sa nám široké pole pôsobenia. Začali sme rozmyšľať nad stavbou kostola v Lovinobani. Najprv som raz do týždňa slúžil sv. omšu v rodinnom dome. Všetci boli vnútri v teple a keď chcel ísť niekto na spoveď, musel som spovedať vonku. Prechádzali sme sa po dvore, lebo bola veľká zima a tak som spovedal. Neskôr sme zriadili kaplnku v starej škole a to už bolo fajn. Stavba kostola v Lovinobani pomaly rástla.

V ďalších rokoch ste kňazskú službu vykonávali v Spišskom dekanáte Rožňavskej diecézy ...

Dňa 1. 7. 1992 som bol menovaný za farára do Nálepkova v Spišskom dekanáte Rožňavskej diecézy. Tam sa nám podarilo postaviť nový kostol Sedembolestnej Panny Márie v Treťom Hámre. Tam ma zastihlo aj menovanie za prodekana Spišského dekanátu v r. 1993 a v r. 1995 som bol kňazmi zvolený za dekana Spišského dekanátu, čo pán biskup Mons. Eduard Kojnok potvrdil. 1. 10. 1996 som bol menovaný za farára do Krompách. Odtiaľ som pol roka v roku 1999 spravoval excurrento farnosť Margecany. V r. 1992-2008 som pracoval v Slovenskej liturgickej komisii. V r. 1997-99 som študoval na Katolíckej univerzite v Lubline, kde som dosiahol licenciát. V r. 2000-03 prednášal som liturgiku na KU v Košiciach. V r. 2004 som na vlastné náklady vycestoval do USA a podarilo sa mi preniesť celú publicistickú tvorbu Mikuláša Šprinca z Clevelandu do Krompách, kde sme tomuto vzácnemu predstaviteľovi katolíckej moderny zriadili pamätnú izbu. 1. 10. 1999 sme zriadili kaplnku sv. Cyrila a Metoda na Slovinkách, filiálke Krompách a začali sme sa systematicky starať o katolíkov západného obradu. Svätý otec Ján Pavol II. pri svojej pastoračnej návšteve v Rožňave v r. 2003 požehnal základný kameň nového kostola sv. Cyrila a Metoda na Slovinkách. Odtedy sa začala jeho výstavba. Mons. Eduard Kojnok ma 21. mája 2008 menoval za čestného kanonika.

V r. 2010 ste sa opäť vrátili do Novohradu, tentokrát na post farára do Brezničky. Ako by ste charakterizovali vašu tunajšiu pôsobnosť?

Od 1. 9. 2010 som bol menovaný Mons. Vladimírom Filom za farára do Brezničky v Novohradskom dekanáte. Nastala celkom nová situácia, iná ako na Spiši, ale bol som milo prijatý tunajšími veriacimi. Neprestal som sa o nich starať, ako aj o kostoly. S Božou pomocou sa snažíme napredovať. Ako Mojžiš priviedol ľud do Zaslúbenej zeme, tak dúfam, že aj ja tým, ktorí sú mi zverení, budem raz na poslednom súde môcť povedať: „Toto sú moji veriaci a dovoľ Pane, aby si nás prijal do neba“.

Od 1. 12. 2019 vznikol nový dekanát Horný Novohrad, ktorého ste sa stali dekanom. Čo všetko táto vaša nová funkcia obnáša?

Mons. Stanislav Stolárik rozdelil 1. 12. 2019 dva dekanáty Novohradský a Malohontský na tri. Vznikli tak dekanát Dolný Novohrad a dekanát Horný Novohrad. Ja som bol menovaný za dekana Horného Novohradu. Teda ďalšie starosti, ale pre mňa nie celkom neznáma činnosť, lebo som ju už vykonával na Spiši 15 rokov.

František Mihály

Modlitbový deň k úcte Matky všetkých národov

V sobotu 15. 2. 2020 sa v Nitre konal Modlitbový deň k úcte Matky všetkých národov, na ktorý putovali i veriaci z Lučenca. Panna Mária žiadala zorganizovať takýto deň vo svojich posolstvách. Sama povedala, ako namaľovať obraz a nadiktovala modlitbu, ktorá sa má šíriť s obrázkom po celom svete, pretože je Matkou všetkých národov. Deň začal Eucharistickou poklonou, po ktorej nasledovali svedectvá.

Počas nich vystúpil i dekan Novohradského dekanátu páter František z farnosti sv. Juraja v Starej Haliči. Priblížil prítomným, ako počas krstov, svadieb a pohrebov za pomoci apoštolských sestier z Rodiny Panny Márie rozdávať obrázky s modlitbou. Takouto formou sa modlitba dostáva do rúk aj celebrít a ľudí zo zahraničia, ktorí sú mnohokrát prekvapení, že dostávajú modlitbu v materskej reči.



Vo svedectvách manželia z Čiech rozprávali, akou skúškou museli prejsť, keď im ochorelo tretie dieťa. Len vďaka modlitby sv. ruženca a modlitby odovzdanosti bolo ich dieťa uzdravené.

V prednáške s témou „Panna Mária, Matka všetkých národov nám vysvetľuje víťaznú moc modlitby“ P. Paul Maria Sigel zdôraznil, že veriacemu sa zmení celý život, len keď sa vrúčne modlí a pri modlitbe sa celý odovzdá P. Bohu. Vysvetlil, že modlitba je všemocná, keď prichádza cez odovzdanie P. Márie, pretože poslaním P. Márie je niesť všetky naše prosby k P. Ježišovi, ktorý ich vypočuje. Na P. Máriu sa máme obracať, lebo ona bude vždy ochraňovať svet.

Vrcholom dňa bola sv. omša, ktorú celebroid J. E. Mons. Viliam Judák, nitriansky biskup, s ktorým sme sa všetci slávnostne zaslávili Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie.

Katarína Zacharová



Adventi lelki imanap Losoncon

Mint minden évben, most is nagy örömmel készülődünk 2019. december 14-ére az adventi lelki imanapra. Már reggel 8 órától apránként gyülekeztünk a pasztorációs központban. Köszöntöttük az érkező fr. Fejes Antal, OFM atyát – akit előadónak kértünk fel erre az alkalomra Mátraverebély-Szentkútról, fr. Rajmund Lehocký, OFM atyát Fülekről, az érkező ferences, hálós és érdeklődő testvéreket Fülekről és Losoncról.

Szentmise előtt elkezdtek imádkozni a szeráfikus ferences rózsafüzért a templomban. Ennek 3 tizedét mondtuk el a szentmise előtt, melyet Antal atya celebrált. A szentbeszédéből néhány gondolat: Az Ószövetségi emberek várták a Messiást és amikor eljött, nem ismerték fel, pedig az Ő eljövetele nekünk különleges ajándék, amit észre kell vennünk. Az Isten mindig váratlan dolgokat tesz. Keresztelő Szent János figyelmeztette az embereket, de ők nem hittek neki. Jézus is eljött és sokan nem hittek és nem hisznek neki. Nem ismerték fel a csodálatos istenséget. Keresztelő Szent János az Ószövetség és az Újszövetség határán áll. Ő az utolsó próféta az Ószövetségben. Előkészítette a Messiás eljövetelét. Minket arra figyelmeztet, hogy készüljünk fel Adventben a Karácsony szent ünnepére, az Úr eljövetelére. Tartsunk bűnbánatot, mert közel van az Isten ország.

Egy kis frissítő elfogyasztása után Antal Atya első elmélkedése következett. Az adventnek három tanító üzenete van: 1. Izaiás próféta – Krisztus előtt 700 évvel élt, több jövődőlésében a Messiás királyról jövődölt. 2. Keresztelő Szent János – Jézus kortársa volt. Isten megszólította az embert és az embernek figyelni kell az Istenre az Úr Jézusra. 3. A Mária-Szűzanya, Jézus

születése előtt abszolút várakozik. Ő az Advent tanító mestere, ebben az időszakban is nagyon figyeljünk reá.

Ezekben mi is megtapasztaljuk magunk gyengeségeit, azt is, hogy Isten velünk van. A jelek pl. csillagok, angyalok ... minket is felszólítanak, hogy valahová el akarnak vezetni. Kell-e nekünk nagyobb jel, mint Jézus Krisztus, aki a szentségekben jelen van. Szűz Mária fogantatását is jelnek tekinthetjük. A jövődőlésben az angyal megmagyarázta Máriának és Józsefnek is a feladatot. Isten üzeneteire József is figyel, egy igaz ember volt aki emberileg is tanította Jézust. Jézus a tökéletes isteni ember. Amikor Máriát követjük, eljutunk Jézushoz. Emmánuel azt jelenti, velünk az Isten. Hogyan tud a gyermek Isten is lenni? Jézus Krisztusban legközelebb jött az emberhez. A választott nép vonulásában ott volt az Isten valóságosan.

Itt befejeződött a délelőtti elmélkedés. Eljött az ebéd ideje, mellyel folytattuk napunkat egy közeli étteremben. A délutáni elmélkedés a betlehemekkel kapcsolatos. Ferenc pápa grecciói váratlan látogatása alkalmából dec. 1-én aláírta a betlehem hagyományokról szóló dokumentumot. Ez a betlehemek felállításának fontosságáról szól, miért fontos az, hogy legyenek betlehemek? Ezzel megvalljuk hitünket, a hitünkhöz van köze. Az élő betlehem Szt. Ferenc részéről próféta dolog volt.

Most karácsonyi ének következett, ennek szövegét Antal atya szétosztotta. „Édesdéges ujjongással zengjen víg énekszó” kezdetű éneket többször is elénekeltük. Ezután a szeráfi rózsafüzér megmaradt négy tizedét is elimádkoztuk. Antal atya áldásával, hitünkben megerősödve és egymástól is búcsút véve fejeztük be az imanapot. Jó volt együtt lenni. Hála érte!

Lados Ágnes, OFS

Az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust Budapest rendezti 2020. szeptember 13.-20. között

„Az EUCHARISZTIA A HARMADIK ÉVEZRED FÉNYE ÉS ÉLETE”

Szent II. János Pál pápa

Szeptemberben Magyarország rendezti az igen sokszínű, minden korosztály lelki és kulturális igényeit kielégítő ünnepségsorozatot, az 52. Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszust (NEK), amely az egyik legfontosabb katolikus esemény lesz 2020-ban a világban.

Az Eucharisztikus Kongresszus nem a szó legszorosabb értelmében vett kongresszus, sokkal inkább egy nagyszabású nemzetközi rendezvénysorozat, amely során a kenyér és bor színe alatt jelen lévő Jézus Krisztust ünnepeljük.

A Nemzetközi Eucharisztikus Kongresszus minden jó szándékú embernek szól, mivel mindnyájan kaptunk meghívást Isten országába. Az Úr Jézus szomjazik ránk, szomjazik a jelenlétünkre. Elhatározás, jó döntés kérdése, hogy ott legyünk. Ne hagyjuk magunkat elbizonytalanítani! Rajtunk múlik, hogy találkozzunk-e Vele.

Ez a világméretű esemény négyévente kerül megrendezésre a világ különböző pontjain. Magyarországon utoljára 1938-ban tartották, vagyis 82 éve. A nagy távolság sokakat elriasztana, de most itt van a vissza nem térő alkalom, legalábbis a mi generációnk részére.

Lelkiatyáink már szervezik az utazást, lehetővé téve számunkra, hogy részesülhessünk ebből az örömből és ünnepből, amire a magyar és a világegyház is készül. A vasárnapi szentmisék hirdeteiben már hallottuk, hogy városunkból 2020. szeptember 17-én, csütörtökön reggel 5 órakor autóbusszal indul a résztvevőkkel Budapestre. Fontos

a mielőbbi regisztráció! Regisztrációs lapokat a sekrestyében kaphatunk. Részvételi díj 25 euró, hogy ez mit tartalmaz, részletesen olvasható a regisztrációs lapon.

A kitöltött regisztrációs lapot minél előbb juttassuk vissza! Mellékeljük a személyazonossági igazolványuk mindkét oldalának, vagy az útlevelünknek a fénymásolatát is.

Molnár Zita





Program slávenia Veľkonočných sviatkov

Kostol Krista Kráľa na Rúbanisku

Spovedanie pred Veľkou nocou vo farnosti Krista Kráľa

Keďže nie je možné organizovať spoločné spovede, vo farnosti Krista Kráľa na Rúbanisku v Lučenci budete mať možnosť vyspovedať sa **od štvrtka 2. 4. 2020 do stredy 8. 4. 2020 od 15:00 do 17:00 hod. po individuálnej dohode s kňazom.** Termín spovede si môžete dohodnúť na tel. čísle: +421 948 382 707 alebo cez mail: rubanisko.fara@gmail.com. Počas spovedania bude vystavená Oltárna sviatosť k individuálnej poklone.

Chrániť svoje a cudzie zdravie je kresťanská povinnosť. Dodržujte pokyny vydané našimi biskupmi aj štátnymi orgánmi, aby sme minimalizovali možnosť nakazenia sa koronavírusom, teda zachovávajte odstup pri individuálnej návšteve kostola a na spoved' prichádzajte s rúškom. Ak by ste sa necítili dobre alebo mali nejaké príznaky respiračných chorôb, radšej zostaňte doma, snažte sa vzbudiť si dokonalú ľútosť a vyspovedáte sa neskôr.

Rožňavská diecéza opäť zasvätená Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie

Rožňavský biskup Mons. Stanislav Stolárik 26. 3. 2020 opäť zasvätil diecézu Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie. Urobil tak na záver svätej omše, ktorú bez účasti ľudu slávil na slávnosť Zvestovania Pána v Katedrále Nanebovzatia Panny Márie v Rožňave. Cez modlitbu Deviatnika k Rožňavskej Panne Márii, ktorá zasväteniu predchádzala, diecéza a všetci, ktorí sa k modlitbe pridali, vyprosovali, aby naša nebeská Mama svojím mocným príhovorom vyprosila zastavenie pandémie koronavírusu a na ostatné úmysly, súvisiace so šírením tejto choroby.

„Mali sme pred očami jej obraz, ktorého originál je v Ríme, v Bazilike Santa Maria Maggiore – Salus Populi Romani (Záchrana rímskeho ľudu). K tomuto obrazu, k Matke – Panne Márii často putuje Svätý Otec František“, uviedla kancelária BÚ. Kópiu obrazu majú aj v rožňavskej katedrále. Vo viacerých farnostiach a príbytkoch je zasa Rožňavská Panna Mária.



Toto zasvätenie, čo sa týka vonkajších podmienok a priamej účasti ľudí, bolo veľmi odlišné od nášho prvého zasvätenia, ktoré sa udialo 14. 10. 2017, keď na Námestí baníkov v Rožňave, kde máme tiež Mariánsky stĺp, pripomínajúci nám Máriinu pomoc a ochranu v dejinách, prišlo vyše 3000 pútnikov, aby sa na záver sv. omše, ktorá tvorila srdce celého dňa, zasvätili Nepoškvrnenému Srdcu Panny Márie.

Toto druhé zasvätenie sa udialo v tichu Rožňavskej katedrály, za účasti len niekoľkých, ktorí tvorili asistenciu pri slávení sv. omše. To ticho, ako povedal otec biskup vo svojej homílii, „nám pripomenulo ticho chvíle Zvestovania, ktoré sa udialo v Nazarete“.

„Trvalým symbolom toho, že nás Panna Mária prijala do svojho Nepoškvrneného Srdca, je srdce, do ktorého otec biskup Stanislav vložil stuhu, na ktorej sú napísané všetky farnosti diecézy, spoločenstvá..., je tu každý; a odovzdal toto srdce rukám Panny Márie. Panna Mária ho stále drží na svojich rukách v Biskupskej kaplnke, v srdci diecézy. Sme v Máriiných rukách, sme v Máriinom Srdci,“ uviedla diecéza.

Rožňavská Panna Mária, oroduj za nás!

P. Emil Hoffmann, CM

Kostol Navštívenia Panny Márie (v meste)

Od pondelka 30. marca 2020 do stredy 8. apríla 2020 v čase od 16:00 hod. do 18:00 hod. budeme spovedať pred Veľkonočnými sviatkami. Spovedať budeme individuálne, na sviatosť zmierenia je potrebné sa najprv telefonicky nahlásiť (pridelíme vám konkrétny čas) na nasledovných číslach:

Slavomír Marko, adm.: 0905 459 332

Tomáš Mag, kaplán: 0944 967 514

Po sviatosťi zmierenia bude v kostole možnosť prijať sväté prijímanie (rozdávať ho bude dp. diakon Martin Mičko) v individuálnej forme. Udeľovať ho bude na ruku po krátkom poučení. Kostol teda bude od 30. 03. do 08. 04. otvorený v čase od 16:00 hod. do 18:00 hod. k individuálnej a súkromnej modlitbe pre všetkých veriacich. Pripomínam veriacim, ktorí sa prídu spovedať, že je nevyhnutné mať rúško (budeme ho mať samozrejme aj my kňazi), popripade aj rukavice. Ak by sa v podchoďe fary stretli veriaci, nech dodržia od seba vzdialenosť minimálne 2m a nech majú ochranné prvky tváre. Prosím veriacich, aby neprichádzali k sviatosťi zmierenia tí, ktorí majú zvýšenú teplotu a iné prejavy chrípky.

Veľkonočné sviatky 2020

Sv. omšebudúslávenésúkromne. Veriacinechduhovneprežívajú najväčšie kresťanské sviatky sledovaním sv. omši v televízii Lux a rádiu Lumen.

Veľký piatok:

- Je dňom prísneho pôstu. Máme sa zdržať mäsitého pokrmu a trikrát cez deň sa môžeme najesť, z toho iba raz do sýtosti. Zaväzuje vo veku od 18. do 60. roku života. Je dobré privykať k tomu už aj deti.
- V tento deň začíname deviatnik k Božiemu milosrdenstvu
- V tento deň je odporúčaný pôst až do Veľkonočnej vigílie.

Od obradu vzkriesenia (Veľkonočnej vigílie na Bielu sobotu) sa namiesto modlitby Anjel Pána počas celého Veľkonočného obdobia modlíme modlitbu Raduj sa nebies kráľovná...

Priame prenosy svätých omši a obradov z obidvoch našich kostolov - teda v meste i na Rúbanisku, môžete od Zeleného štvrtka až po Veľkonočnú nedeľu sledovať na týchto miestach:

Facebookový profil TV LocAll - regionálna televízia

YouTube kanál TV LocAll - regionálna televízia

internetovej stránke: <http://www.lucenec.fara.sk>

<http://rubanisko.fara.sk>

Časy sv. omši:

Zelený štvrtok: 18:00 hod.

Veľký piatok - obrady: 15:00 hod.

Biela sobota: 19:30 hod.

Veľkonočná nedeľa: 10:00 hod.

Návštevu chorých pred Veľkou nocou tento rok nebudeme vykonávať z dôvodu súčasných opatrení. Slavomír Marko

POZYVAME VÁS NA

FARSKÝ LETNÝ TÁBOR

ZÁHADA ÁBELOVSKÉHO TROJUHOLNÍKA

DEŤI 12. - 18. JÚLA 2020	VEK DETI 6 - 15 (ZŠ)	CENA 60 €
KONTAKT ÁBELOVÁ		0905 459 332 (P. FARÁR MARKO)



Koncert rodiny „pre Soľtú Rodinu“

V nedeľu 29. 12. 2019 sa v kostole Navštívenia Panny Márie v Lučenci zišli umelci srdcom malí aj veľkí. Svojím talentom i vynikajúcim výkonom sprostredkovali všetkým ľuďom pravé posolstvo Vianoc.

Program koncertu otvoril detský spevácky zbor žiakov pri Cirkevnej ZUŠ v Lučenci. Klavírny sprievod zabezpečoval pán Gabriel Nagy, dirigovala pani Mária Vlasatá. Žiaci svoju radosť z Vianoc nielen zaspievali, ale aj vinšmi popriali. Následne ich vystriedal komorný súbor Gold Orchestra z Detvy pod vedením Miroslava Uhríča. Ako speváci – sólisti sa predstavili Veronika Spodniaková a Martin Kurek. Za sprievodu strunových nástrojov sme si v ich podaní vypočuli známe slovenské koledy.

V závere programu zaznela spoločná pieseň, hymna Vianoc – Tičná noc. A práve touto piesňou sme potvrdili význam tohto koncertu – vytvorí jednu veľkú rodinu, ktorá je vďačná za najväčší dar, ktorý človek mohol dostať – Ježiška v jasličkách. On z lásky k nám prišiel pre každého z nás.

Mária Vlasatá



Mária Vlasatá:

„Do Lučenca som prišla slúžiť všetkým ľuďom a najmä Pánu Bohu“

Učiteľka hudby, organistka, kantorka **Mgr. Mária Vlasatá** na narodila v Prešove. Základnú školu absolvovala v Kokošovciach (1.-4. roč.) a Cirkevnú ZŠ sv. Mikuláša (5.-9. roč.) v Prešove. V rokoch 2011-2014 navštevovala Strednú zdravotnícku školu sv. Bazila Veľkého v Prešove. Po úspešnom ukončení maturitného ročníka začala študovať v rokoch 2014-2019 na Katedre hudby Pedagogickej fakulty Katolíckej univerzity v Ružomberku. Súbežne v štúdiu pokračovala aj na ZUŠ sv. Mikuláša v Prešove. Od septembra 2019 pôsobí ako učiteľka hudby na Cirkevnej ZUŠ v Lučenci a zároveň je organistkou i kantorkou vo farnosti Lučenec – Mesto.

Majka, s hudbou si späť v podstate už od detstva ...

Áno, už počas druhého ročníka základnej školy som začala navštevovať umeleckú školu v hre na klavíri. Nakoľko moja staršia sestra v tom čase študovala na vysokej škole učiteľstvo prvého stupňa a potrebovala sa zlepšovať v hre na klavíri, v tom istom období som aj ja oznámila našim rodičom, že chcem chodiť na umeleckú školu. Nakoniec nám naši rodičia kúpili domov krásny, veľký klavír. Ale hra na klavíri nebolo pre mňa postačujúce. Už ako malá som pocítila túžbu hrať na organe. Páčilo sa mi, keď v kostole znel organ. Takže som robila všetko preto, aby som aj ja raz mohla hrať v kostole a popritom aj spievať.

Intermezzom v tvojom živote bolo štúdium na Strednej zdravotníckej škole v Prešove ...

Bolo ťažké rozhodnúť sa pre strednú školu, každý rok sa to menilo. Prečo stredná zdravotnícka škola? Sama neviem. Rozhodovala som sa medzi strednou zdravotnou a strednou pedagogickou školou. Nakoniec som si vybrala strednú zdravotnícku školu, ktorá predstavovala istejšie uplatnenie v živote. Zdravotníkov je stále málo. Počas tohto štúdia som si uvedomila, že k školstvu ma to ťahá viac a že sa chcem stať učiteľkou. Napriek tomu, že som študovala na zdravotníckej škole, hudbe som sa neprestala venovať, práve naopak. Navštevovala som aj Cirkevnú základnú umeleckú školu sv. Mikuláša v Prešove, na ktorej som študovala spev a konečne aj organ. Štúdium hry na organe ma naplňovalo. Som veľmi vďačná, že do služby v Cirkvi ma v tomto období viedla p. uč. Zuzka Marcinová, riaditeľka tejto cirkevnej zúšky. Poukázala na to, že dnešná liturgia potrebuje nielen kvalitných organistov, ale aj človeka, ktorý je ochotný sa obetovať a slúžiť ľuďom, ale najmä Bohu.



Na Katolícku univerzitu v Ružomberku si nastúpila študovať učiteľstvo so zameraním na hudbu ...

Áno, vybrala som si štúdium hudby, nakoľko som sa už stopercentne utvrdila v tom, že chcem byť učiteľkou hudby. Túto univerzitu som si zvolila najmä kvôli tomu, že je katolícka. Už od piateho ročníka ZŠ som navštevovala cirkevné školy. Naozaj, na týchto školách som pocítila niečo viac, ako len štúdium. Hlavným heslom Katolíckej univerzity bolo: Formujúca myseľ aj srdce. Skutočne to aj tak bolo. Päť rokov na tejto univerzite, na katedre hudby bolo naozaj krásnych. Úžasní pedagógovia, ktorí mi odovzdali bohaté vedomosti, praktické zručnosti. A dali mi aj osobný príklad, aký by mal byť učiteľ. Profesor Rastislav Adamko mi dal bohaté vedomosti z oblasti liturgickej hudby, mnohé z antifón, ktoré sme spievali pri sv. omšiach, skomponoval práve on. Docentka Zuzana Zahradníková ma doteraz vedie k tomu, ako má organová hudba znieť. Štúdium hudby bolo aj dost náročné, pretože sme jednoducho museli študovať teoretické predmety a potom absolvovať aj praktické skúšky. Hodiny cvičenia spevu, hry na klavíri, na organe a popri tom aktívna účasť na koncertoch doma na Slovensku, ale aj v zahraničí. Život umelca nie je jednoduchý.

Do Lučenca si prišla ako nádejná kantorka a organistka do kostola Navštívenia Panny Márie. Ako si tu spokojná?

Do Lučenca som prišla slúžiť všetkým ľuďom a najmä Pánu Bohu. Bolo ťažké sa rozhodnúť. Nechať všetko, ísť zázemie. Ale modlila som sa za to, aby mi Pán Boh ukázal, či naozaj chce, aby som tu pôsobila. Modlila som sa, aby ma ľudia prijali, aby sme spolu dali Pánu Bohu to najlepšie, čo v nás je – najmä cez naše talenty a dary. Zamestnala som sa aj na Cirkevnej ZUŠ, kde vyučujem sólový spev, zborový spev, hru na klavíri a chrámovú hudbu. Veľmi by som si priaľa, aby som niekoho zaučila v hre na organe, lebo je málo organistov a ešte menej tých kvalitných. Povzbudzujem mladých ľudí, ktorí majú za sebou základné štúdium klavíra a minimálne dvanásť rokov veku. Taktiež

povzbudzujem všetkých ku spevu žalmov – deti, mládež, seniorov, aby sa nebáli a prišli. Je tu medzi Vami veľmi veľa talentov. Povzbudzujem rodičov, aby neváhali prihlásiť deti do zboru na CZUŠ. Určite mnohí radi spievate, najmä mládež, ale aj starší, tak neváhajte a porozmýšľajte nad tým, že by sme mohli spolu vytvoriť chrámový zbor, ktorý by spieval pri nedeľných slávnostiach a väčších sviatkoch. Rada prijmem Vaše návrhy, požiadavky, pripomienky. Chcem sa všetkým poďakovať, že ste ma medzi seba pekne prijali, teším sa tomu a som vďačná. Nevieam, aké dlhé bude moje pôsobenie v tejto farnosti. Možno iba rok, dva alebo aj dlhšie, ale všetkých vás pozývam, aby sme spolu dali Pánu Bohu to najlepšie, čo v nás je.

František Mihály